

[Henning Rasmussen]

tyder penge i kassen i dag, og så betyder det mistede indtægter hvert eneste år derefter. Det er der ingen som helst fornuft i økonomisk set, men det er altså rendyrket konservativ politik. Væk med de værdier, vi ejer i fællesskab! Sæl dem til dem, der har penge, så de kan tjene flere!

Vi ser noget, der ligner det, inden for Boligministeriets område. Her virker det også som en slags Ebberød Bank. Man nedsætter statstilskuddet til det almennyttige boligbyggeri med omkring 160 mio. kr., og de penge skal så i stedet finansieres ved indeksslån. Det betyder mindre indtægter i realrenteafgift hvert år i de kommende år, og så bliver der samtidig stigende statsudgifter til de ekstra indeksslåns afvikling og forrentning. Det betyder mindre udgifter i år, men det betyder også en større belastning af statskassen i de næste 20-30 år, indtil disse lån er afviklet. Problemerne bliver derfor bare udskudt, så det er aldeles ikke en besparelse.

Der er andre budgetforbedringer i 1989, som giver en engangsfordel; og jeg tænker eksempelvis på en hurtig opkrævning af penge, som staten har til gode, og på en langsom udbetaling af penge, som mennesker eller kommuner har til gode hos staten. Det er flere hundrede millioner kroner, der med den begrundelse føres til indtægt i 1989. Finansministeren må ikke misforstå mig. Jeg bebrejder ham ikke, at han gør det. Jeg konstaterer bare, at det ikke kan ventes at give ekstraintægter hvert år.

Regeringen har så fået Fremskridtspartiet og de øvrige borgerlige partier til at sige ja til en kraftig beskæring af medicintilskuddet. De første 800 kr. om året skal vi alle selv betale – bortset fra pensionister med medicinkort og kronisk syge. Det grundbeløb, som man selv skal betale, er lige så stort for folk med en lille indtægt som for folk med en høj indtægt, men det rammer folk med lave indtægter hårdere end mennesker med høje indtægter.

Det vil koste de syge omkring 520 mio. kr. om året, og det vil samtidig betyde, at der skal indføres et meget stort nyt bureaukratisk system til at føre kontrol med langt de fleste danskeres medicinkøb. Og så skal pengene i øvrigt i statskassen og ikke i amtskasserne, som ellers betaler tilskuddene til medicin, så de, der betaler amtsskat, skal altså ikke glæde sig for tidligt. Dette her giver ikke nogen lettelse i amtsskatten.

Vi foreslog flere gange under møderne i Finansministeriet at skære medicinudgifterne kraftigt ned ved at gribe ind over for de alt for høje priser og fortjenester, der er på medicin i Danmark, og ved andre indgreb, der reducerer udgifterne ved at købe medicin, men det havde ikke regeringens interesse. Vi bad i flere uger om vurderinger og om beregninger af vores forslag, men vi fik dem først kort før forhandlingernes afslutning, og de viser, at vore forslag ville give en besparelse på 525 mio. kr. om året – næsten nøjagtigt det samme beløb som det, regeringens og støttepartierne nedskæring af medicintilskuddet vil give. Men vores forslag henter besparelsen ved at skaffe billigere medicin, samtidig med at der gives tilskud efter de samme regler som i dag, mens regeringen lader avancer og priser være som i dag og lader de syge undgælde ved at tage en stor del af medicintilskuddet fra dem.

Man kan kort sige, at vores forslag tager hensyn til befolkningen – og især til dem med de lave indtægter – mens regeringens virker modsat. Det straffer folk, især dem med de lave indtægter.

Vi har også sagt nej til de store nedskæringer i kontanthjælpen, som socialministeren har foreslået. Vi vil godt være med til at sætte en fornuftig og realistisk overgrænse for kontanthjælpen, så den står i et rimeligt forhold til, hvad man kan få i dagpenge, og til, hvad man kan tjene ved fuldtidsarbejde, men ministerens forslag tager f.eks. ikke højde for, at der er forskel på, hvordan man er stillet med hensyn til betaling af daginstitutioner, om man får dagpenge, har arbejde eller får bistandshjælp, og bl.a. derfor kommer forslaget ikke til at virke retfærdigt. Men endnu mere alvorligt er det med de nedskæringer, der sker i kontanthjælpen for meget store grupper af mennesker, der alene har bistandshjælp som indtægt. Det gælder især de enlige med 2 eller flere børn og de unge, og det har vi sagt at vi ikke kan være med til. De har det hårdt nok i forvejen.

Vi har også sagt nej til at være med til at udskyde ikrafttrædelsen af loven om gratis hjemmehjælp til alle, der har fået den anvist efter indstilling af lægen.

De indvendinger, man nu har imod at fastholde lovens ikrafttræden, kendte vi, da loven blev gennemført af den tidligere regering sammen med den nuværende socialminister i hen-